A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. június 11.*

A C-529/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberster Gerichtshof (Ausztria) a Bírósághoz 2007. november 28-án érkezett, 2007. október 2-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG**

és

a **Franz Hauswirth GmbH**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, M. Ilešič (előadó), A. Tizzano, E. Levits és J.-J. Kasel bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: K. Sztranc-Sławiczek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. november 19-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG képviseletében H.-G. Kamann és G. K. Hild Rechtsanwälte,

– a Franz Hauswirth GmbH képviseletében H. Schmidt Rechtsanwalt,

– a cseh kormány képviseletében M. Smolek, meghatalmazotti minőségben,

– a svéd kormány képviseletében A. Falk és A. Engman, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében H. Krämer, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2009. március 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 51. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Svájcban letelepedett Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG (a továbbiakban: Lindt & Sprüngli) és az Ausztriában letelepedett Franz Hauswirth GmbH (a továbbiakban: Franz Hauswirth) között folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő.

3 A Lindt & Sprüngli védjegybitorlási per keretében lényegében azt kérte, hogy a Franz Hauswirth hagyjon fel az előbbit megillető közösségi térbeli védjegy (a továbbiakban: a szóban forgó térbeli védjegy) által oltalomban részesítetthez a megtévesztésig hasonló csokoládényulaknak az Európai Unió területén történő gyártásával vagy forgalmazásával.

4 A Franz Hauswirth az említett védjegy törlése iránt előterjesztett viszontkeresetében lényegében úgy véli, hogy a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján az nem részesülhet védjegyoltalomban, mivel a Lindt & Sprüngli az említett védjegyet rosszhiszeműen jelentette be lajstromozásra.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

5 A 40/94 rendelet „Feltétlen törlési okok” című 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

„A közösségi védjegyet a [Belső Piaci Harmonizációs] Hivatalhoz [(védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)] benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell, ha

[…]

b) a megjelölést rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

[…]”.

6 A 40/94/EK rendeletet hatályon kívül helyezte a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.), amely 2009. április 13-án lépett hatályba. Az alapeljárásra azonban – tekintettel a tényállás megvalósulásának időpontjára – továbbra is a 40/94 rendeletet kell alkalmazni.

A nemzeti szabályozás

7 A védjegyoltalomról szóló törvénynek (Markenschutzgesetz, BGBl. 260/1970) a BGBl. I. 111/1999. számában közétett változata 34. §-ának (1) bekezdése kimondja:

„Bárki kérheti a védjegy törlését, ha a megjelölést rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.”

8 A tisztességtelen verseny tilalmáról szóló törvénynek (Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb, BGBl. 448/1984.) a BGBl. I. 136/2001. számában közzétett változata 9. §-ának (3) bekezdése értelmében az áruk megjelenítése, csomagolása vagy borítása valamely vállalkozás különös ismertetőjegyeként oltalomban részesül, ha az érintett vásárlóközönség körében a vállalkozás védjegyeként tekintenek rá.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

9 Ausztriában, Németországhoz hasonlóan már legalább 1930 óta árulnak különböző formájú és színű, általánosan elterjedt módon „Osterhasen” elnevezésű csokoládényulakat.

10 Amíg a csokoládényulakat kézzel készítették és csomagolták, azok rendkívül változatos egyéni formákat öltöttek, de a gépesített csomagolás bevezetésével az iparilag előállított nyulak egyre jobban hasonlítanak egymáshoz.

11 A Lindt & Sprüngli az 1950-es évek eleje óta gyártja a szóban forgó térbeli védjegy oltalma alá tartozóhoz nagyon hasonló formájú csokoládényulat. E terméket 1994 óta forgalmazza Ausztriában.

12 A 2000. év során a Lindt & Sprüngli a szóban forgó térbeli védjegy jogosultja lett, amely aranyszínű, ülő helyzetű, piros szalagos, csengettyűs és barna „Lindt GOLDHASE" felirattal ellátott csokoládényulat ábrázol, az alábbiak szerint:

13 Az említett védjegyet a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 30. osztályba tartozó csokoládék és csokoládétermékek vonatkozásában lajstromozták.

14 A Franz Hauswirth 1962 óta forgalmaz csokoládényulakat. Az alapeljárás tárgyát képező nyúl a következő:

15 A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint fennáll az összetévesztés veszélye egyrészről a Franz Hauswirth által gyártott és forgalmazott csokoládényúl, másrészről pedig a Lindt & Sprüngli által gyártott és forgalmazott, a szóban forgó térbeli védjegy oltalma alatt álló csokoládényúl között.

16 Az összetévesztés e veszélye különösen abból ered, hogy a Franz Hauswirth által gyártott és forgalmazott nyúl hasonló formájú és színű, mint amely az említett térbeli védjegy oltalma alatt áll, továbbá abból, hogy e társaság a termék aljára címkét helyezett.

17 Szintén a kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint, az Európai Közösség területén letelepedett más gyártók is állítanak elő a szóban forgó térbeli védjegy oltalma alatt állóhoz hasonló csokoládényulakat. Ráadásul e gyártók közül többen egyértelműen, a vásárló számára látható módon feltüntetik e nyulakon vállalkozásuk megnevezését.

18 A szóban forgó térbeli védjegy lajstromozását megelőzően a Lindt & Sprüngli kizárólag az említett védjegy későbbi lajstromozásának alapjául szolgáló árukkal azonos áruk gyártóival szemben lépett fel a nemzeti versenyjog vagy a nemzeti iparjogvédelmi jog alapján.

19 A szóban forgó térbeli védjegy lajstromozását követően a Lindt & Sprüngli elkezdett fellépni azokkal a gyártókkal szemben, amelyek – tudomása szerint – az említett védjegy által oltalomban részesített nyulakhoz a megtévesztésig hasonló termékeket gyártottak.

20 Az Oberster Gerichtshof megemlíti, hogy a Franz Hauswirth által előterjesztett viszontkereset alapján meghozandó ítélete attól a kérdéstől függ, hogy a Lindt & Sprüngli a szóban forgó térbeli védjegy bejelentésének időpontjában a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében rosszhiszemű volt-e.

21 E körülmények között az Oberster Gerichtshof az eljárás felfüggesztéséről határozott, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1. Úgy kell-e értelmezni a […] 40/94/EK tanácsi rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy a közösségi védjegy bejelentőjét rosszhiszeműnek kell tekinteni, ha a bejelentés időpontjában tudja, hogy valamely versenytársa azonos vagy hasonló árukra (legalább) egy tagállamban azonos vagy a megtévesztésig hasonló megjelölést használ, és a védjegyet azért lajstromoztatja, hogy e versenytársat a megjelölés további használatában megakadályozhassa?

2. Az 1. kérdésre adott nemleges válasz esetén:

Rosszhiszeműnek kell-e tekinteni a védjegy bejelentőjét, ha azért kéri a védjegy lajstromozását, hogy valamely versenytársát a megjelölés további használatában megakadályozhassa, noha a bejelentés időpontjában tudja vagy tudnia kell, hogy a versenytárs azonos vagy a megtévesztésig hasonló áruk vonatkozásában azonos vagy hasonló megjelölés használata révén már »vagyoni értékkel rendelkező jogosultságot« (»wertvollen Besitzstand«) szerzett?

3. Az 1. vagy a 2. kérdésre adott igenlő válasz esetén:

Ki kell-e zárni a rosszhiszeműséget akkor, ha a bejelentő a megjelölése számára a vásárlóközönség körében már jó hírnevet szerzett, és ezáltal oltalmat élvez a versenyjog szabályai értelmében?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

22 Kérdéseivel – amelyeket indokolt együtt vizsgálni – az előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy mely releváns kritériumokat kell figyelembe vennie annak megállapítása érdekében, hogy a bejelentő valamely megjelölés lajstromozásra való bejelentésekor a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében rosszhiszemű volt-e.

A felek érvei

23 A Lindt & Sprüngli lényegében arra hivatkozik, hogy a piacon jelen lévő versenytársak ismerete, valamint azoknak a piachoz való hozzáférésben való megakadályozására irányuló szándék nem teszik a felperest a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében rosszhiszeművé. E társaság szerint ugyanis a fenti elemekhez tisztességtelen – azaz a kereskedelmi jó erkölcsbe ütköző – magatartásnak kell társulnia. Márpedig az alapügyben ilyen magatartást nem bizonyítottak.

24 A Lindt & Sprüngli szerint a szóban forgó térbeli védjegy már a lajstromozása iránti kérelem benyújtását megelőzően jó hírnevet és a kereskedelmi forgalomban megkülönböztető képességet szerzett, ily módon a versenyjog és a védjegyjog alapján az Európai Unió különböző tagállaimban oltalomra tett szert. Az említett társaság hozzáteszi, hogy e védjegyet a lajstromozási kérelem benyújtását megelőző kiterjedt időszakban megjelölésként használták, és az említett jó hírnevet jelentős hirdetési költségek révén szerezte meg. Következésképpen az említett megjelölés védjegyként történő lajstromozásának célja az utóbbi kereskedelmi értékének a hamisított árukkal szembeni védelme.

25 Ezzel szemben, a Lindt & Sprüngli szerint, ha az OHIM valamely megjelölést védjegyként lajstromoz, és ez utóbbit később nem használják ténylegesen, harmadik felek a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján az ötéves határidő eltelte előtt arra hivatkozhatnak, hogy a bejelentő az említett védjegy lajstromozásának időpontjában rosszhiszemű volt, és ebből az okból kérhetik az említett védjegy törlését.

26 A Franz Hauswirth lényegében azt állítja, hogy a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja a szükséges korrekciót jelenti abban az esetben, ha a hagyományos lajstromozást feltétlen kizáró okok nem alkalmazandók, vagy pedig akkor, ha a viszonylagos kizáró okok azért nem állnak fenn, mert semmilyen saját oltalmi joggal nem rendelkeznek. Ezért az említett társaság azt állítja, hogy a rosszhiszeműség akkor valósul meg, ha a megjelölés védjegyként történő lajstromozását kérelmezőnek tudomása volt arról, hogy valamely versenytársa – amely legalább egy tagállamban „vagyoni értékkel rendelkező jogosultságot” („wertvollen Besitzstand”) szerzett – azonos vagy hasonló megjelölést azonos vagy hasonló áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában használt, és a megjelölés közösségi védjegyként való lajstromozását annak érdekében kéri, hogy e versenytársát a megjelölése további használatában megakadályozza.

27 Következésképpen a Franz Hauswirth álláspontja szerint a Lindt & Sprüngli szándéka a szóban forgó térbeli védjegy lajstromoztatásával versenytársai teljes körű kiiktatására irányult. A Lindt & Sprüngli ugyanis olyan termék további gyártásának megakadályozására tett kísérletet, amelyet az 1960-as évektől – jelenlegi formájában 1997-től –

forgalmaznak. „Vagyoni értékkel rendelkező jogosultsága” („wertvollen Besitzstand”) alapján ugyanis a Franz Hauswirthnek meg kell őriznie piacát, és közösségi versenytársak nem fenyegethetik.

28 A Franz Hauswirth hozzáteszi, egyértelmű, hogy a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdése b) pontjának szövege nem rendelkezik kifejezetten a rosszhiszeműségnek a védjegyként lajstromoztatni kért megjelölés jó hírneve révén történő korrekciós lehetőségéről, ezért az alapügyben nem lehet a szóban forgó térbeli védjegynek a lajstromozását megelőzően megszerzett jó hírnevére hivatkozni.

29 A cseh kormány elsősorban úgy véli, hogy a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan bejelentőt is rosszhiszeműnek kell tekinteni, aki annak érdekében lajstromoztatott valamely védjegyet, hogy a versenytársát megakadályozza valamely azzal azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés további használatában, jóllehet a lajstromozás iránti kérelem benyújtásakor tudja vagy tudnia kell, hogy a versenytársa az említett megjelölésnek azonos vagy megtévesztésig hasonló áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában történő használatával „vagyoni értékkel rendelkező jogosultságot” („wertvollen Besitzstand”) szerzett. Az említett kormány hozzáteszi, nem zárja ki a rosszhiszeműséget, ha a bejelentő az általa használt megjelölés vonatkozásában már jó hírnevet szerzett.

30 A svéd kormány főként azt hangsúlyozza, hogy a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett rosszhiszeműség megállapításához elegendő, ha a bejelentő tudomással bír arról, hogy valamely gazdasági szereplő a megtévesztésig hasonló megjelölést használt. E kormány pontosítja, hogy valamely megjelölés védjegyként történő lajstromozásának célja – azaz a versenytárs megakadályozása valamely megjelölés használatában, valamint az utóbbi által megszerzett érték kiaknázása – a rosszhiszeműség megállapítása szempontjából nem releváns. Az említett kormány hozzáteszi, hogy a 40/94 rendelet szövege vagy szerkezete semmilyen tekintetben nem indokolja a szándékosság megkövetelését, az ezzel ellentétes értelmezés indokolatlan bizonyítási nehézségeket eredményez, és csökkenti az érintett megjelölést először használó gazdasági szereplőnek a jogosulatlan lajstromozás vitatására vonatkozó lehetőségeit.

31 Az Európai Közösségek Bizottsága lényegében azzal érvel, hogy valamely megjelölés védjegyként történő lajstromozása iránt folyamatban lévő eljárás során az OHIM köteles ellenőrizni, hogy e lajstromozásra az említett védjegy tényleges használata érdekében kerül-e sor. Ha azonban az OHIM védjegyként lajstromoz valamely megjelölést, és az utóbbit ezt követően ténylegesen nem használják, harmadik felek a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján az ötéves határidő lejárta előtt arra is hivatkozhatnak, hogy a bejelentő a megjelölés védjegyként történő lajstromozása időpontjában rosszhiszemű volt, és ebből az okból kérhetik a védjegy törlését.

32 A bejelentő rosszhiszeműségének megítélése céljából releváns kritériumokat illetően a Bizottság említi a bejelentő piaci magatartását, más piaci szereplőknek a bejelentett megjelöléssel kapcsolatos viselkedését, azt, hogy a bejelentő a bejelentés időpontjában védjegyportfólióval rendelkezik, valamint az esetre jellemző valamennyi egyéni körülményt.

33 A Bizottság szerint a fentiektől eltérően nem releváns az a körülmény, hogy harmadik fél már régóta használ azonos, a megtévesztésig vagy nem megtévesztésig hasonló megjelölést, hogy a bejelentő tudomással bír e használatról, vagy hogy az említett harmadik fél „vagyoni értékkel rendelkező jogosultságot” („wertvollen Besitzstand”) szerzett az általa használt megjelölés vonatkozásában.

— *A Bíróság válasza*

34 A feltett kérdések megválaszolása érdekében emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdése b) pontjának szövegéből kitűnik, miszerint a rosszhiszeműség a közösségi védjegy egyik feltétlen törlési oka, amelyre vagy az OHIM előtt vagy védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset keretében lehet hivatkozni.

35 Ugyanezen rendelkezésből következik, hogy a rosszhiszeműség megvalósulásának megítélése szempontjából a lajstromozási kérelemnek az érintett által történő benyújtásának időpontja bír jelentőséggel.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben a Bíróságnak kizárólag azon esetről kell határozatot hoznia, amelyben a lajstromozási kérelem benyújtása időpontjában több gyártó használt a piacon a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz hasonló megjelöléseket azonos vagy a megtévesztésig hasonló termékek vonatkozásában.

37 Meg kell említeni, hogy a bejelentőnek a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett rosszhiszeműségét globálisan, az eset valamennyi releváns tényezőjét figyelembe véve kell megítélni.

38 Különösen az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekben szereplő alábbi tényezőket illetően:

– az a körülmény, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy harmadik fél legalább egy tagállamban azonos vagy hasonló megjelölést használ a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termékek vonatkozásában;

– a bejelentő azon szándéka, hogy az említett harmadik felet megakadályozza e megjelölés további használatában, valamint

– a harmadik fél megjelölése és a lajstromoztatni kért megjelölés által élvezett jogi védelem szintje,

az alábbi pontosításokat kell tenni.

39 Először is az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés szövegében szereplő „tudnia kell" kifejezéssel kapcsolatban meg kell említeni, hogy annak vélelmezése, hogy a bejelentő tudomással bírt a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölésnek azonos vagy a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában történő, harmadik fél általi használatáról, többek között e használatnak az érintett gazdasági ágazatban való általános ismertségéből is eredhet, és ezen ismertségre különösen az említett használat időtartamából lehet következtetni. Ugyanis, minél régebbi e használat, annál valószínűbb, hogy a bejelentőnek a lajstromozási kérelem benyújtása időpontjában tudomása volt a harmadik felek által használt ilyen megjelölésről.

40 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a bejelentő rosszhiszeműségének megállapításához önmagában nem elegendő azon körülmény megvalósulása, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy harmadik személy legalább egy tagállamban régóta használ azonos vagy hasonló megjelölést a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában.

41 A fentiek alapján a rosszhiszeműség megítéléséhez a bejelentőnek a lajstromozási kérelem benyújtása időpontjában fennálló szándékát is figyelembe kell venni.

42 E tekintetben meg kell jegyezni – ahogyan egyébiránt arra a főtanácsnok indítványának 58. pontjában is utalt – hogy a bejelentőnek a releváns időpontban fennálló szándéka olyan szubjektív elem, amelyet az eset objektív körülményeire tekintettel kell meghatározni.

43 Ily módon a harmadik félnek valamely termék forgalmazásában való megakadályozására irányuló szándék bizonyos körülmények között a bejelentő rosszhiszeműségének jellemzője lehet.

44 E helyzet valósul meg különösen akkor, ha utólag kiderül, hogy a bejelentő a használat szándéka nélkül, kizárólag annak érdekében kérte valamely megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozását, hogy valamely harmadik felet a piacra lépésben megakadályozzon.

45 Ilyen esetben ugyanis a védjegy nem tölti be alapvető funkcióját, amely abban áll, hogy biztosítsa a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára az érintett áru vagy szolgáltatás származásának azonosíthatóságát, lehetővé téve számára, hogy az összetévesztés veszélye nélkül meg tudja különböztetni azokat a máshonnan származó áruktól vagy szolgáltatásoktól (lásd különösen C-456/01. P. sz. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5089. o.] 48. pontját).

46 Ily módon a bejelentő rosszhiszeműségének megítélése szempontjából az egyik releváns tényező az a körülmény, hogy a harmadik fél régóta használ valamely megjelölést a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában, és e megjelölés bizonyos szintű jogi védelmet élvez.

47 Ebben az esetben ugyanis a bejelentő kizárólag abból a célból is élvezheti a közösségi védjegyoltalomból eredő jogokat, hogy tisztességtelenül versenyezzen az olyan megjelölést használó versenytársával, amely saját érdemei folytán már bizonyos fokú jogi védelemre tett szert.

48 A fentiek ismeretében sem zárható ki azonban, hogy még hasonló körülmények között is – és különösen akkor, ha a piacon több gyártó használ azonos vagy hasonló megjelöléseket a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termékek vonatkozásában – a bejelentő az említett megjelölés lajstromozásával jogszerű célt követ.

49 Ez a helyzet állhat elő különösen akkor – ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 67. pontjában utal – ha a bejelentő a lajstromozási kérelem benyújtásakor tudja, hogy a piacon újonnan megjelent harmadik fél az említett megjelölés ábrázolásának másolásával megkísérel abból hasznot húzni, ami a bejelentőt arra indítja, hogy az ábrázolás használatának megakadályozása érdekében lajstromoztassa e megjelölést.

50 Ezenkívül – ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 66. pontjában is utalt – a lajstromozásra bejelentett védjegy jellege szintén releváns a bejelentő rosszhiszeműségének megítélése szempontjából. Amennyiben ugyanis a lajstromoztatni kért érintett megjelölés a termék teljes formájából és ábrázolásából áll, a bejelentő rosszhiszeműsége könnyebben megállapítható, mivel a versenytársaknak a termék formájának és ábrázolásának szabad megválasztására vonatkozó lehetőségét korlátok közé szorítják a technológiai és kereskedelmi tényezők oly módon, hogy a védjegyjogosult hatékonyan meg tudja akadályozni a versenytársait nem pusztán az azonos vagy hasonló megjelölés használatában, de az összehasonlítható termékek forgalmazásában is.

51 Egyébiránt a bejelentő rosszhiszeműségének megítélése céljából a megjelölés által a közösségi védjegyként történő lajstromozása iránt előterjesztett kérelem benyújtása időpontjában élvezett jó hírnév foka is figyelembe vehető.

52 E jó hírnév e szintje ugyanis pontosan igazolhatja a bejelentő azon érdekét, hogy megjelölésének kiterjedtebb jogi védelmet biztosítson.

53 A fentiek összességéből következik, hogy az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a bejelentőnek a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett rosszhiszeműsége megítélése céljából a nemzeti bíróságnak az esetre jellemző valamennyi – a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelem benyújtása időpontjában megvalósuló – releváns tényezőt figyelembe kell vennie, különösen az alábbiakat:

– azt a körülményt, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy valamely harmadik fél legalább egy tagállamban azonos vagy hasonló megjelölést használ a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában;

– a bejelentő azon szándékát, hogy az említett harmadik felet megakadályozza e megjelölés további használatában, valamint

– a harmadik fél megjelölése által élvezett jogi védelem szintjét és a lajstromoztatni kért megjelölést.

A költségekről

54 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A bejelentőnek a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett rosszhiszeműsége megítélése céljából a nemzeti bíróságnak az esetre jellemző valamennyi – a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelem benyújtása időpontjában megvalósuló – releváns tényezőt figyelembe kell vennie, különösen az alábbiakat:

– **azt a körülményt, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy valamely harmadik fél legalább egy tagállamban azonos vagy hasonló megjelölést használ a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában;**

– **a bejelentő azon szándékát, hogy az említett harmadik felet megakadályozza e megjelölés további használatában, valamint**

– **a harmadik fél megjelölése által élvezett jogi védelem szintjét és a lajstromoztatni kért megjelölést.**

Aláírások